

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: V. G. , nar. X, státní příslušnost X, naposledy pobytem X, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, odbor cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, Křížíkova 12, 180 00 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.2.2014 č.j. KRPA-502683-49/ČJ-2013-000022,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou prostřednictvím žalovaného se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 17.2.2014 č.j. KRPA-502683-49/ČJ-2013-000022, kterým bylo rozhodnuto podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále také zákon o pobytu cizinců), o zajištění žalobce za účelem předání podle použitelného právního předpisu Evropských společenství (Nařízení Evropského parlamentu a Rady - EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Doba zajištění byla stanovena na 60 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany, které bude ze strany odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ukončeno pravomocně dne 17.2.2014 nabytím právní moci rozhodnutí pod č.j. OAM-319/LE-BE02-P20-2013.

V podané žalobě žalobce namítal porušení ust. § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 129 odst. 3, § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců a článku 28 Dublinského nařízení.

Žalobce namítl, že v jeho případě nejsou splněny podmínky článku 28 Dublinského nařízení a žalovaný neposoudil alternativy zajištění podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedl, že článek 28 Dublinského nařízení stanovuje poměrně přísná kritéria pro zajištění cizince za účelem přemístění. Podle tohoto ustanovení nemůže policie zajistit cizince pouze proto, že se na něj vztahuje řízení podle Dublinského nařízení, musí prokázat existenci vážného nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, zajištění musí být vždy přiměřené a správní orgán musí prokázat, že nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Žalobce uvedl, že byl zajištěn pouze z důvodu aplikace Dublinského nařízení, a to automaticky bez toho, aby správní orgán posoudil jeho případ individuálně, především z hlediska vážného nebezpečí útěku. Žalovaný se dle žalobce ani touto otázkou nezabýval. Žalobce dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) č.j. 7As 107/2012-40 ze dne 18.10.2012 a uvedl, že žalovaný neposoudil dostatečně možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování jako alternativy k zajištění. Žalobce se domnívá, že napadené rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno. Z těchto důvodů proto navrhl, aby soud žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a odkázal na obsah správního spisu a uvedl, že v případě žalobce individuálně posoudil zjištěný stav věci. Vyšel z toho, že žalobce před zajištěním pobýval od 29.8.2013, kdy byl propuštěn z uvalené vazby, až do 17.12.2013, kdy byl hlídkou policie zajištěn, na území bez víza. S cizincem bylo vedeno řízení o udělení azylu na území jiného smluvního státu. Toto zjištění žalobce ve svých námitkách nepopírá. Žalovaný citoval ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců a uvedl, že postupoval podle těchto ustanovení a v duchu společné azylové politiky EU posoudil, zda jsou splněny i podmínky plynoucí přímo z aplikovatelné mezinárodní dohody nebo předpisu. Společná azylová politika EU stojí na základech spočívajících ve vytváření prostoru svobody, bezpečnosti a práva. S ohledem na tyto cíle se Rada EU usnesla na vytvoření metody (Dublinské nařízení), která je založena na objektivních a spravedlivých kritériích jak pro členské státy, tak i pro dotčené osoby tak, aby byl zaručen účinný přístup k řízení o přiznání právního postavení uprchlíka a aby nebyl ohrožen cíl urychleného vyřízení žádosti o azyl. Společná azylová politika usiluje o zajištění plného dodržování práva na azyl v prostoru společenství, o kterém rozhoduje pouze jeden z jeho členských států, čímž je zabráněno opakovanému podávání žádostí o azyl na území společenství a zamezuje tím obcházení tohoto subjektivního práva.

Žalovaný nesouhlasí s tím, že by byl žalobcův případ posouzen automaticky bez toho, že by byl posouzen individuálně, což by bylo v rozporu s článkem 28 odst. 1 Dublinského nařízení. Uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se zabýval mimo obecných podmínek zajištění také tím, zda v případě žalobce hrozí nebezpečí útěku, potažmo zda v jeho případě nepostačuje uložit mírnější prostředky zabezpečující vycestování. Uvedl, že podle posouzení okolností případu dospěl k závěru, že nebezpečí útěku v případě žalobce hrozí. K tomuto závěru dospěl poté, co zhodnotil dosavadní žalobcovu chování, kdy se žalobce svévolně pohyboval na území schengenského prostoru, i když věděl, že nemá platné oprávnění k pobytu či vízum, které by ho k tomu opravňovalo. Nepodrobil se rozhodnutí jiného členského státu a z území takového členského státu vystoupil, přičemž se neoprávněně zdržoval na území ČR. Žalobce se dopustil celé řady jednání neslučitelných se zákonem. Bylo zjištěno, že vedle krádeže, které se dopustil dne 17.12.2013 v obchodním domě Albert na

adrese Roztylská 19, Praha 4-Chodov, byl v minulosti orgány veřejné moci několikrát řešen. Např. dne 17.6.2011 pod č.j. KRPA-30628/ČJ-2011-000022 mu bylo za skutkové jednání obsažené v ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu tří měsíců, přičemž mu byla tímto rozhodnutím stanovena doba k vycestování do 15 dnů ode dne ukončení zajištění. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 24.6.2011. Žalobce uvedené rozhodnutí nerespektoval a nadále v době platného rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 17.6.2011 pobýval na území ČR, čímž mařil jeho výkon. Z toho důvodu byl žalobce dne 24.7.2011 zajištěn dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona o pobytu cizinců a následně za toto jednání bylo dne 1.8.2011 vydáno pod č.j. KRPA-46062/ČJ-2011-000022 dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o správním vyhoštění s dobou platnosti na jeden rok. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 9.8.2011. Žalobce se opět nepodvolil výkonu rozhodnutí o vyhoštění, a proto mu byl za jednání mající znaky přečinu dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákona vydán Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. 6 T 169/2012 trestní příkaz, na základě kterého byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců, kdy tento trest byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Trestní příkaz nabyt právní moci dne 3.7.2012. Tento trest žalobce nenapravil, neboť ten se nadále na území zdržoval, a proto vzápětí byl dne 5.8.2012 vydán Obvodním soudem pro Prahu 7 pod sp. zn. 39 T 91/2012 trestní příkaz nový, a to pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, za což byl odsouzen k trestu vyhoštění z území ČR ve výměře pěti roků. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 5.8.2012. Současně byl žalobce umístěn do vyhošťovací vazby. Dne 17.12.2012 Obvodní soud pro Prahu 7 rozhodl usnesením pod sp. zn. 39 T 91/2012 o žádosti cizince o propuštění z vyhošťovací vazby na svobodu a tuto žádost zamítl. Poté dne 28.6.2013 vydal Obvodní soud pro Prahu 10 pod sp. zn. 1 T 103/2013 rozsudek, kterým byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců ve věznici s dozorem. Rozsudek nabyt právní moci dne 28.6.2013. Dne 28.8.2013 bylo vydáno usnesení pod sp. zn. 1 PP 322/2013, na základě kterého byl cizinec podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody v trvání čtyř měsíců. Žalovaný také uvedl, že nelze přehlédnout, že žalobce dle svých vlastních slov žádal o mezinárodní ochranu nejen v Rakousku, ale také v Nizozemí, Belgii, Lichtenštejnsku, Norsku a Švédsku, což svědčí o tom, že se svévolně pohybuje po členských státech, aniž by vyčkával a podvolil se rozhodnutí tamních orgánů. Tato zjištění na cizince vrhají stín a současně odůvodňují závěr, že by se žalobce sám dobrovolně nenavrátil na území Rakouska, tedy do země jiného členského státu, kam by na základě výsledku Dublinského řízení byl povinen vycestovat. Žalovaný uvedl, že nesouhlasí s tím, že se nedostatečně zabýval otázkou využití mírnějších opatření. Uvedl, že si lze těžko představit, že policie vyvolá zahájení dublinského řízení a v tu chvíli ztratí dohled na cizincem, který se svévolně pohybuje po územích členských států EU a na území ČR páchá trestnou činnost. Žalobce úmyslně vstoupil na území z bezpečné země, aniž by disponoval finančními prostředky či adresou, kde by se mohl zdržovat. Žalovaný z uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., protože s tímto postupem vyslovili souhlas oba účastníci podle § 51 odst. 1 s.ř.s. .

Městský soud v Praze po seznámení s obsahem správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že podaná žaloba není důvodná. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. je policie oprávněna cizince zajistit na dobu nezbytně nutnou, pokud neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem EU přede dnem 13.1.2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Žalovaný vydal rozhodnutí podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobce na dobu 60 dnů.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl zadržen dne 17.12.2013 hlídkou OPKPE Praha 4 v ulici Roztylská a nebyl schopen prokázat svou totožnost a nebylo ji možno ani hodnověrně ověřit. Kontrolován byl z důvodu krádeže v obchodním domě Albert. Provedenou lustrací v dostupných evidencích pak bylo zjištěno, že žalobce byl již v minulosti zajištěn podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona o pobytu cizinců a bylo mu vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 17.6.2011. Zjištěno bylo, že žalobce vydané rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval a mařil jeho výkon. Byl pak trestním příkazem za spáchání přečinu dle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zák. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců s podmíněným odkladem na dobu jednoho roku. Tento trestní příkaz nabyt právní moci dne 3.7.2012. Následně pak Obvodní soud pro Prahu 7 dne 5.8.2012 vydal pod sp. zn. 39 T 91/2012 trestní příkaz pro přečin podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zák. a žalobce byl odsouzen k trestu vyhoštění z území ČR na dobu pěti roků. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 5.8.2012. Žalobce byl pak umístěn do vyhošťovací vazby. Obvodní soud pro Prahu 10 dne 28.6.2013 vydal pod sp. zn. 1 T 103/2013 rozsudek, kterým byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř měsíců ve věznici s dozorem. Rozsudek nabyt právní moci dne 28.6.2013. Žalobce byl usnesením ze dne 28.8.2013 podmíněně propuštěn. Žalobce se následující den po propuštění nedostavil k vydání výjezdního příkazu a legalizaci svého pobytu na území. Na základě těchto skutečností bylo dne 18.12.2013 zahájeno se žalobcem správní řízení podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu tedy vyplývá, že žalobce po propuštění opakovaně porušuje právní předpisy tím, že se nachází na území bez platného víza a maří výkon úředního rozhodnutí. Po sejmutí otisků prstů bylo zjištěno, že se žalobce nachází v systému EURODAC jako cizinec, který v minulosti žádal o udělení mezinárodní ochrany v Rakousku.

Žalovaný pak shledal podmínky pro postup podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný ve smyslu článku 28 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 posoudil, zda v případě žalobce je dán důvod pro jeho zajištění a vyhodnotil, zda existuje nebezpečí žalobcova útěku, a to na základě posouzení skutečností, které byly o žalobci zjištěny. Posoudil rovněž, zda je v případě žalobce možno použít jiná, mírnější donucovací opatření.

Z výpovědi žalobce při podání vysvětlení bylo mimo jiné také zjištěno k dotazu správního orgánu, zda je žadatelem o mezinárodní ochranu ještě v jiném členském státě EU, že žádal v Holandsku, Belgii, Lichtenštejnsku, Norsku a ve Švédsku. Naposledy o azyl žádal v Rakousku.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyhodnotil možnost použití zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalovaný neshledal, že by uložení zvláštních opatření bylo v případě žalobce aplikovatelné. Vycházel i ze sdělení žalobce, že nedisponuje finančními prostředky a na území ČR nemá adresu, na níž by se mohl zdržovat. Žalovaný také v případě žalobce dospěl k závěru, že existuje nebezpečí útěku a tento závěr byl podpořen dosavadním jednáním žalobce, který se svévolně pohyboval na území schengenského prostoru. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud dále zjistil, že byla stanovena doba zajištění na 60 dnů s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání cizince. Bylo uvedeno, jaké úkony bude příslušný správní orgán nucen učinit v době trvání zajištění.

Soud se zabýval jednotlivými námitkami, které žalobce v žalobě vznesl, a dospěl k závěru, že tyto námitky nejsou důvodné. Pokud žalobce namítal, že rozhodnutí není dostatečně odůvodněno, pokud se týká možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, konstatuje soud, že tato námitka není důvodná. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný touto otázkou podrobně zabýval. Vyhodnotil skutečnosti, které byly zjištěny k osobě žalobce včetně výpovědi, kterou žalobce uvedl do protokolu o podání vysvětlení. Žalovaný tyto skutečnosti vyhodnotil a uvedl úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Nelze žalobci přisvědčit v jeho tvrzení, že se otázkou nebezpečí žalobcova útěku nezabýval a vycházel pouze z ust. § 129 zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný zabýval aplikací Dublinského nařízení a posoudil, zda jsou splněny podmínky článku 28 Dublinského nařízení.

Soud se zcela ztotožňuje se stanoviskem, které bylo zaujato žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí. V případě žalobce s přihlédnutím ke skutečnostem, které se týkají jeho osoby, je nepochybné, že je zde vážná obava z toho, že žalobce nebude respektovat rozhodnutí správního orgánu, t.j. v tomto případě vycestování do Rakouska. Obavu z tohoto žalobcova přístupu lze jednoznačně dovodit ze skutečností, které se týkají předchozího žalobcova jednání, kdy pobýval na území ČR již dříve neoprávněně a přestože mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Lze tedy právem předpokládat, že pokud nerespektoval rozhodnutí správních orgánů dříve, není předpoklad že se podrobí rozhodnutí nyní. V případě žalobce se v minulosti jednalo o více rozhodnutí, která nebyla žalobcem respektována a žalobce se dopustil v minulosti celé řady jednání neslučujících se se zákonem.

Soud neshledal, že by bylo napadené rozhodnutí v rozporu s ustanoveními, na která žalobce v žalobě odkázel. Správní orgán postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy i mezinárodními smlouvami a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Bylo postupováno v souladu s ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců i v souladu s Dublinským nařízením.

Soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 31. března 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně